Šis dokuments ir izveidots vienīgi dokumentācijas nolūkos, un iestādes neuzņemas nekādu atbildību par tā saturu

►**B**

PADOMES DIREKTĪVA

(1983. gada 28. marts)

par nodokļu atbrīvojumiem, ko Kopienā piemēro dažu transportlīdzekļu pagaidu ievešanai no vienas dalībvalsts citā

(83/182/EEK)

(OV L 105, 23.4.1983, lpp. 59)

Grozīta ar:

		Oficiālais Vēstnesis		
		Nr.	Lappuse	Datums
►**M1**	Padomes Direktīva 2006/98/EK (2006. gada 20. novembrī)	L 363	129	20.12.2006

Grozīta ar:

►**A1**	Spānijas un Portugāles pievienošanās akts	L 302	23	15.11.1985
►**A2**	Austrijas, Zviedrijas un Somijas pievienošanās akts	C 241	21	29.8.1994
►**A3**	Akts par Čehijas Republikas, Igaunijas Republikas, Kipras Republikas, Latvijas Republikas, Lietuvas Republikas, Ungārijas Republikas, Maltas Republikas, Polijas Republikas, Slovēnijas Republikas un Slovākijas Republikas pievienošanās nosacījumiem un pielāgojumiem līgumos, kas ir Eiropas Savienības pamatā	L 236	33	23.9.2003

▼B

PADOMES DIREKTĪVA

(1983. gada 28. marts)

par nodokļu atbrīvojumiem, ko Kopienā piemēro dažu transportlīdzekļu pagaidu ievešanai no vienas dalībvalsts citā

(83/182/EEK)

EIROPAS KOPIENU PADOME,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas kopienas dibināšanas līgumu, un jo īpaši tā 99. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu ([1]),

ņemot vērā Eiropas Parlamenta atzinumu ([2]),

ņemot vērā Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ([3]),

tā kā Kopienas rezidentu brīvu pārvietošanos Kopienā traucē nodokļu režīms, ko piemēro dažu privātām vai profesionālām vajadzībām izmantojamu transportlīdzekļu pagaidu ievešanai;

tā kā šā nodokļu režīma radīto šķēršļu likvidācija ir īpaši vajadzīga, lai izveidotu ekonomikas tirgu ar vietējam tirgum līdzīgām iezīmēm;

tā kā dažos gadījumos ir jāvar skaidri noteikt, vai personai patiešām ir dalībvalsts rezidenta statuss;

tā kā pirmajā posmā šo direktīvu ir vēlams attiecināt tikai uz tiem transportlīdzekļiem, kas iegādāti vai ievesti saskaņā ar vispārējiem nodokļu uzlikšanas nosacījumiem, kas ir spēkā kādas dalībvalsts vietējā tirgū,

IR PIEŅĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Piemērojums

1. Mehānisku sauszemes transportlīdzekļu (tostarp piekabju), autopiekabju, izprieccelojumu kuģu, privātu lidmašīnu, velosipēdu un jājamzirgu pagaidu ievešanai no kādas dalībvalsts saskaņā ar turpmāk minētiem nosacījumiem dalībvalstis piešķir atbrīvojumus:

— no apgrozījuma nodokļiem, akcīzes nodokļiem un citiem patēriņa nodokļiem,

— no pielikumā minētajiem nodokļiem.

2. Šā panta 1. punktā minētie atbrīvojumi attiecas arī uz parastām rezerves daļām, piederumiem un aprīkojumu, ko ieved kopā ar minētajiem transportlīdzekļiem.

3. Šā panta 1. punktā minētos atbrīvojumus neattiecina uz saimnieciski izmantojamiem transportlīdzekļiem.

4. a) Šī direktīva neattiecas uz tādu privātu transportlīdzekļu, autopiekabju, izprieccelojumu kuģu, privātu lidmašīnu un velosipēdu ievešanu, kas paredzēti privātām vajadzībām un kas nav iegādāti vai ievesti saskaņā ar vispārējiem nodokļu uzlikšanas nosacījumiem, kuri ir spēkā kādas dalībvalsts vietējā tirgū, un/

([1]) OV C 267, 21.11.1975., 8. lpp.
([2]) OV C 53, 8.3.1976., 37. lpp.
([3]) OV C 131, 12.6.1976., 50. lpp.

▼B

vai ko izvešanas sakarā atbrīvo no apgrozījuma nodokļiem, akcīzes nodokļiem vai citiem patēriņa nodokļiem, vai atmaksā šos nodokļus.

Šīs direktīvas piemērošanas nolūkā uzskata, ka dalībvalsts vietējā tirgus vispārējie nodokļu uzlikšanas nosacījumi ir ievēroti, ja transportlīdzekļi iegādāti, kā to paredz Direktīvas 77/388/EEK ([1]) 15. panta 10. punkts; dalībvalstis tomēr var uzskatīt, ka šiem nosacījumiem neatbilst transportlīdzekļi, kas iegādāti tā, kā to paredz minētā 10. punkta trešais ievilkums;

b) Padome pēc Komisijas priekšlikuma ar vienprātīgu lēmumu līdz 1985. gada 31. decembrim pieņem Kopienas noteikumus par atbrīvojumu piešķiršanu transportlīdzekļiem, kas minēti a) apakšpunkta pirmajā daļā, ņemot vērā to, ka, no vienas puses, ir jāizvairās no nodokļu dubultas uzlikšanas un, no otras puses, jānodrošina parasta, pilnīga nodokļu uzlikšana transportlīdzekļiem, kas paredzēti izmantošanai privātām vajadzībām.

2. pants

Definīcijas

Šajā direktīvā:

a) "saimnieciski izmantojams transportlīdzeklis" ir jebkurš sauszemes transportlīdzeklis, kura uzbūve un aprīkojums ir piemērots un paredzēts tam, lai par maksu vai bez maksas pārvadātu:

— vairāk nekā deviņus cilvēkus, ieskaitot vadītāju,

— preces,

kā arī visi sauszemes transportlīdzekļi, kas paredzēti īpašiem mērķiem, bet nav saistīti ar pārvadāšanu;

b) "privāts transportlīdzeklis" ir jebkurš sauszemes transportlīdzeklis, ieskaitot tā piekabi, ja tāda būtu, kas nav a) apakšpunktā paredzētais transportlīdzeklis;

c) transportlīdzekļa "izmantošana profesionālām vajadzībām" ir attiecīgā transportlīdzekļa tieša izmantošana darbībās, ko veic par maksu vai peļņas nolūkā;

d) "izmantošana privātām vajadzībām" ir katra izmantošana, kas nav izmantošana profesionālām vajadzībām.

3. pants

Dažu transportlīdzekļu pagaidu ievešana, lai izmantotu privātām vajadzībām

Atbrīvojumu no 1. pantā paredzētajiem nodokļiem piešķir privātu transportlīdzekļu, autopiekabju, izpriecceļojumu kuģu, privātu lidmašīnu un velosipēdu pagaidu ievešanai uz pārtrauktu vai nepārtrauktu laiku, kas 12 mēnešu laikā nepārsniedz 6 mēnešus, ievērojot šādus noteikumus:

a) privātpersonai, kas ieved šīs lietas:

aa) ir pastāvīga dzīvesvieta dalībvalstī, kas nav pagaidu ieveduma dalībvalsts;

bb) šie transportlīdzekļi jāizmanto privātajām vajadzībām;

b) pagaidu ieveduma dalībvalstī transportlīdzekļus nevar atsavināt vai iznomāt, vai patapināt šās valsts rezidentiem. Tomēr privātus transportlīdzekļus, kas pieder transportlīdzekļu nomas uzņēmumam, kura

([1]) OV L 145, 13.6.1977., 1. lpp.

▼B

galvenais birojs ir Kopienā, var atkārtotas izvešanas nolūkā atkārtoti iznomāt personām, kam nav rezidenta statusa, ja šie transportlīdzekļi atrodas valstī nomas līguma dēļ, kas beidzies attiecīgajā valstī. Nomas uzņēmuma darbinieks transportlīdzekļus var nogādāt dalībvalstī, kurā tie sākotnēji iznomāti, arī tad, ja šis darbinieks ir pagaidu ieveduma dalībvalsts rezidents.

4. pants

Tādu privātu transportlīdzekļu pagaidu ievešana, ko paredzēts izmantot profesionālām vajadzībām

1. Tādu privātu transportlīdzekļu pagaidu ievešanai, ko paredzēts izmantot profesionālām vajadzībām, atbrīvojumu no 1. pantā paredzētajiem nodokļiem piešķir, ievērojot šādus noteikumus:

a) privātpersonai, kas ieved privātu transportlīdzekli:

   aa) ir pastāvīga dzīvesvieta dalībvalstī, kas nav pagaidu ieveduma dalībvalsts;

   bb) pagaidu ieveduma dalībvalstī transportlīdzekli neizmanto personu pārvadāšanai par maksu vai gūstot citus materiālus labumus, vai arī preču rūpnieciskai vai komerciālai pārvadāšanai par maksu vai bez maksas;

b) pagaidu ieveduma dalībvalstī privātu transportlīdzekli nevar atsavināt, iznomāt vai patapināt;

c) privātais transportlīdzeklis ir iegādāts vai ievests saskaņā ar nodokļu uzlikšanas vispārējiem nosacījumiem, kas ir spēkā tās dalībvalsts vietējā tirgū, kura ir lietotāja pastāvīgā dzīvesvieta, un šo transportlīdzekli izvešanas sakarā neatbrīvo no apgrozījuma nodokļa, akcīzes nodokļa vai cita patēriņa nodokļa vai neatmaksā šos nodokļus.

   Uzskata, ka šis nosacījums ir ievērots, ja transportlīdzeklim ir standarta reģistrācijas numura zīme, kas izsniegta reģistrācijas dalībvalstī un kas nav pagaidu zīme.

Tomēr, ja tie ir privāti transportlīdzekļi, kas reģistrēti dalībvalstī, kur standarta reģistrācijas numura zīmes izsniegšana nav atkarīga no tā, vai ir ievēroti vietējā tirgus vispārējie nodokļu uzlikšanas nosacījumi, lietotājiem jāsniedz pierādījumi par patēriņa nodokļu nomaksu.

2. Šā panta 1. punktā paredzēto atbrīvojumu piemēro:

— septiņus mēnešus, nepārtraukti vai ar pārtraukumiem, divpadsmit mēnešu laikā, ja privātu transportlīdzekli ieved kāds no tirdzniecības starpniekiem, kas minēti Direktīvas 64/224/EEK 3. pantā ([1]),

— sešus mēnešus, nepārtraukti vai ar pārtraukumiem, divpadsmit mēnešu laikā visos pārējos gadījumos.

5. pants

Privātu transportlīdzekļu pagaidu ievešanas īpaši gadījumi

1. Atbrīvojumus no 1. pantā paredzētajiem nodokļiem par privātu transportlīdzekļu pagaidu ievešanu piešķir šādos gadījumos:

a) ja privātu transportlīdzekli, kas reģistrēts lietotāja pastāvīgās dzīvesvietas valstī, izmanto regulāriem braucieniem, lai no dzīvesvietas nokļūtu darbavietā, kas ir citā dalībvalstī, un atpakaļ. Uz šo atbrīvojumu neattiecas nekādi laika ierobežojumi;

([1]) OV 56, 4.4.1964., 869./64. lpp.

▼B

b) ja students, kādā dalībvalstī uzturoties vienīgi studiju nolūkos, lieto privātu transportlīdzekli, kas reģistrēts viņa pastāvīgās dzīvesvietas dalībvalstī.

2. Šā panta 1. punktā paredzēto atbrīvojumu piešķiršana ir atkarīga tikai no šīs direktīvas 4. panta 1. punkta a), b) un c) apakšpunktā paredzēto noteikumu ievērošanas.

6. pants

Atbrīvojums, ko piešķir par jājamzirgu pagaidu ievešanu izjādēm

Atbrīvojumu no 1. pantā paredzētajiem nodokļiem ikvienā dalībvalstī uz trīs mēnešiem piešķir par jājamzirgu pagaidu ievešanu, ja:

a) jājamzirgi nonāk pagaidu ieveduma dalībvalstī, lai jātnieki varētu doties izjādēs un/vai izjādes laikā. Dalībvalstis var atbrīvojumu nepiemērot, ja to iedzīvotāji zirgu ievešanai izmanto transportlīdzekļus;

b) atbrīvojums ir lūgts, vēlākais ieceļojot pagaidu ieveduma dalībvalsts teritorijā. Ja atbrīvojumu lūdz pirms pagaidu ievešanas, tad jātnieku var atbrīvot no pienākuma ieveduma dalībvalsts teritorijā ieceļot caur robežposteni;

c) pagaidu ieveduma dalībvalstī jājamzirgus nedrīkst iznomāt, patapināt vai atsavināt trešai personai, vai izmantot mērķiem, kas nav izjādes.

7. pants

Vispārīgi principi pastāvīgas dzīvesvietas noteikšanai

1. Šajā direktīvā "pastāvīga dzīvesvieta" nozīmē vietu, kur persona parasti dzīvo, t.i., vismaz 185 dienas kalendārā gadā, personīgu un profesionālu saistību dēļ vai, ja personai nav profesionālu saistību, privātu saistību dēļ, kas nosaka ciešu saikni ar vietu, kurā tā dzīvo.

Personai, kuras profesionālās un personīgās saistības ir dažādās vietās un kurai tādēļ nākas pārmaiņus uzturēties dažādās vietās divās vai vairākās dalībvalstīs, par pastāvīgo dzīvesvietu tomēr uzskata vietu, ar kuru ir personīgas saistības, ja persona tur regulāri atgriežas. Šis pēdējais nosacījums nav jāievēro, ja persona dalībvalstī atrodas, lai noteiktu laiku veiktu kādu uzdevumu. Mācības universitātē vai skolā neuzskata par pastāvīgās dzīvesvietas maiņu.

2. Privātpersonas sniedz pierādījumus par savu pastāvīgo dzīvesvietu visiem iespējamiem līdzekļiem, tādiem kā personas apliecība vai jebkurš cits derīgs dokuments.

3. Ja ieveduma dalībvalsts kompetentās iestādes apšauba paziņojuma ticamību, kas saskaņā ar 2. punktu sniegts par pastāvīgo dzīvesvietu, vai arī lai veiktu kādu īpašu pārbaudi, tās var pieprasīt jebkādu informāciju vai papildu pierādījumus.

8. pants

Papildu noteikumi pastāvīgās dzīvesvietas noteikšanai gadījumos, kad privātu transportlīdzekli izmanto profesionālām vajadzībām

Izņēmuma gadījumos, kad ieveduma dalībvalsts iestādēm gan ir iesniegta papildu informācija, kas minēta šīs direktīvas 7. panta 3. punktā, bet tomēr paliek nopietnas šaubas, tādu privātu transportlīdzekļu pagaidu ievešanai, ko paredzēts izmantot profesionālām vajadzībām, var noteikt drošības naudas iemaksu.

▼B

Ja transportlīdzekļa lietotājs tomēr pierāda, ka viņa pastāvīgā dzīvesvieta ir citā dalībvalstī, ieveduma dalībvalsts iestādēm drošības nauda ir jāatmaksā divos mēnešos pēc pierādījuma iesniegšanas.

9. pants

Īpašs režīms

1. Dalībvalstis ir tiesīgas saglabāt un/vai noteikt režīmu, kas ir liberālāks par šajā direktīvā paredzēto režīmu. Tās jo īpaši ir tiesīgas pēc ievedēja lūguma atļaut pagarināt pagaidu ievešanu uz laiku, kas ilgāks par šīs direktīvas 3. pantā un 4. panta 2. punktā paredzēto laiku. Pēdējā minētajā gadījumā dalībvalstis ir tiesīgas iekasēt pielikumā minētos nodokļus par laika posmu, kas pārsniedz šajā direktīvā paredzēto. Dalībvalstis var arī atļaut 3. panta b) apakšpunkta otrajā teikumā minētos privātos transportlīdzekļus atkārtoti iznomāt ieveduma dalībvalsts rezidentiem, lai šos transportlīdzekļus atkārtoti izvestu.

2. Dalībvalstis, pamatojoties uz šo direktīvu, nekādā ziņā nevar Kopienā piemērot mazāk labvēlīgus nodokļu atbrīvojumus par tiem, ko tās piešķirtu attiecībā uz transportlīdzekļiem no trešām valstīm.

3. Dānijas Karalistei ir atļauts atstāt spēkā savus noteikumus attiecībā uz pastāvīgo dzīvesvietu, saskaņā ar kuriem uzskata, ka jebkurai personai, ieskaitot studentus, šīs direktīvas 5. panta 1. punkta b) apakšpunktā minētajā gadījumā pastāvīgā dzīvesvieta ir Dānijā, ja šī persona tur dzīvo gadu vai 365 dienas divdesmit četru mēnešu laikā.

Tomēr, lai izvairītos no nodokļu dubultas uzlikšanas:

— ja šo noteikumu piemērošana liek uzskatīt, ka personai ir divas dzīvesvietas, šās personas pastāvīgā dzīvesvieta ir tur, kur dzīvo personas laulātais un bērni,

— līdzīgos gadījumos Dānijas Karaliste apspriežas ar otru ieinteresēto dalībvalsti, lai noteiktu, kuru no dzīvesvietām ņemt vērā nodokļu uzlikšanai.

Pirms trīs gadu laika posma beigām Padome, pamatojoties uz Komisijas ziņojumu, pārskatīs šajā punktā minēto izņēmumu un vajadzības gadījumā pēc Komisijas priekšlikuma, pamatojoties uz Līguma 99. pantu, noteiks pasākumus, kas vajadzīgi izņēmuma atcelšanai.

4. Dalībvalstis informē Komisiju par 1. punktā minēto režīmu, tiklīdz tās izpilda 10. pantā paredzētos pienākumus. Komisija pēc tam šo režīmu dara zināmu pārējām dalībvalstīm.

10. pants

Nobeiguma noteikumi

1. Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvi un administratīvi akti, kas vajadzīgi, lai līdz 1984. gada 1. janvārim izpildītu šīs direktīvas prasības. Dalībvalstis par to tūlīt informē Komisiju.

2. Ja šīs direktīvas praktiska piemērošana rada grūtības, attiecīgo dalībvalstu kompetentās iestādes, savstarpēji vienojoties, pieņem vajadzīgos lēmumus, jo īpaši ievērojot konvencijas un Kopienas direktīvas savstarpējas palīdzības jomā.

3. Dalībvalstis Komisijai dara zināmus tos savu tiesību aktu svarīgākos noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

4. Komisija, apspriedusies ar dalībvalstīm, reizi divos gados Padomei un Eiropas Parlamentam iesniedz ziņojumu par šīs direktīvas piemērošanu dalībvalstīs, īpaši saistībā ar pastāvīgas dzīvesvietas jēdzienu, un ierosina Kopienas noteikumus, kas vajadzīgi, lai visās dalībvalstīs ieviestu vienotu sistēmu.

▼B

11. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

▼A2

PIELIKUMS

Nodokļu saraksts, kas minēti 1. panta 1. punkta otrajā ievilkumā:

BEĻĢIJĀ

— Taxe de circulation sur les véhicules automobiles (Arrêté royal du 23 novembre 1965 portant codification des dispositions légales relatives aux taxes assimilées aux impôts sur les revenus — Moniteur belge du 18 janvier 1966)

— Verkeersbelasting op de autovoertuigen (Koninklijk Besluit van 23 november 1965 houdende codificatie van de wettelijke bepalingen betreffende de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen — Belgisch Staatsblad van 18 januari 1966)

DĀNIJĀ

— Vægtafgift af motorkøretøjer (Lovbekendtgørelse Nr. 163 af 31. marts 1993)

VĀCIJĀ

— Kraftfahrzeugsteuer (Kraftfahrzeugsteuergesetz — 1979)

— Kraftfahrzeugsteuer (Durchführungsverordnung — 1979)

GRIEĶIJĀ

— Τέλη κυκλοφορίας (N.2367/53 όπως ισχύει σήμερα)

SPĀNIJĀ

— Tributos Locales sobre circulación de vehículos automóviles (establecido en base a la Ley 41/1979, de 19 de noviembre, de Bases de Régimen Local y al Real Decreto 3 250/1976, de 30 de diciembre)

FRANCIJĀ

— Taxe différentielle sur les véhicules à moteur (Loi N° 77–1467 du 30 décembre 1977)

— Taxe sur les véhicules d'une puissance fiscale supérieure à 16 CV immatriculés dans la catégorie des voitures particulières (Loi de finances 1979 — Article 1007 du code général des impôts)

ĪRIJĀ

— Motor vehicle excise duties (Finance (Excise duties) (Vehicles) Act 1952 as amended, and Section 94, Finance Act 1973 as amended)

ITĀLIJĀ

— Tassa sulla circolazione degli autoveicoli (TU delle leggi sulle tasse automobilistiche approvato con DPR N. 39 del 5 febbraio 1953 e successive modificazioni)

LUKSEMBURGĀ

— Taxe sur les véhicules automoteurs (Loi allemande du 23 mars 1935 (Kraftfahrzeugsteuergesetz) maintenue en vigueur par l'arrêté grand–ducal du 26 octobre 1944, modifiée par la loi du 4 août 1975 et les règlements grand–ducaux du 15 septembre 1975 et du 31 octobre 1975 et du 31 octobre 1975)

NĪDERLANDĒ

— Motorrijtuigenbelasting (wet op de motorrijtuigenbelasting 21 juli 1966, Stb 332 — wet van 18 december 1969/Stb 548)

AUSTRIJĀ

— Kraftfahrzeugsteuer (BGBl. Nr. 449/1992)

PORTUGĀLĒ

— Imposto sobre veículos (Decreto–Lei N 143/78, de 12 de Junho)

— Imposto de compensaç_o (Decreto–Lei N 354–A/82, de 9 de Setembro)

▼A2

SOMIJĀ

— Moottoriajoneuvovero/motorfordonsskatt (Laki moottoriajoneuvoverosta/Lag om skatt på motorfordon 722/66)

ZVIEDRIJĀ

— Fordonsskatt (Fordonsskattelagen 1988:327)

APVIENOTAJA KARALISTE

— Vehicle excise duty (Vehicles (Excise) Act 1971)

▼A3

ČEHIJAS REPUBLIKA

— Silniční daň

KIPRA

— Ο περί Τελωνειακών Δασμών και Φόρων Καταναλώσεως Νόμος

— Ο περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Νόμος του 1972, όπως τροποποιήθηκε

— Οι περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Κανονισμοί του 1984, όπως τροποποιήθηκαν

LATVIJA

— Akcīzes nodoklis (likums "Par akcīzes nodokli", pieņemts 1999. gada 25. novembrī)

— Transportlīdzekļu ikgadējā nodeva (likums "Par transportlīdzekļu ikgadējo nodevu", pieņemts 2001. gada 22. novembrī)

LIETUVA

— Prekių apyvartos mokestis (Žin., 2002, Nr. 56-2229)

MALTA

— Dazju tas-Sisa fuq Vetturi bil-Mutur (Att dwar Taxxa tar-Reġistrazzjoni tal-Vetturi bil-Mutur, Kap. 368)

SLOVĒNIJA

— Davki od prometa motornih vozil (Zakon o davkih na motorna vozila, Ur.l. RS, št. 52/99)

SLOVĀKIJA

— Zákon o dani z motorových vozidiel

▼M1

BULGĀRIJA

— данък върху превозните средства

RUMĀNIJA

— taxa asupra mijloacelor de transport (Codul Fiscal — art. 261- 265)

— accize pentru autoturisme şi autoturisme de teren inclusive rulate (Codul Fiscal — art. 208, alin. 5 şi art. 210, alin. 1(b))